

BAJTÁRSI LEVÉL

1964. XVII. évf. 3. sz. levél. 21. oldal. Utrecht, 1964. III. 15.

QUO VADIS, BAJTÁRSAM?...

Amikor Rómában az őskeresztények üldözése a kínzás és gyilkolás véres örületében tombolt, amikor már úgy látszott, hogy minden, de minden elveszett, akkor az égi segítség bizásában megrendült, összetört lelkű és megfélemlített Péter apostol nem látott más kiutat, minthogy meghátráljon és elhagyja, az égbeszállott Megváltó által reábizott várost és népet. Roskatagon vonszolta magát a városból elvezető uton, borzadva és vissza sem nézve a romlott, gyilkos és pogány Rómára. Meghasonlott lelkére a mély, sötét gyász és kétségbeesés nehezedett. "El, csak el innen e borzalmak helyéről"-lúktetett sajtó szive, "itt már nem lehet tenni semmit, itt már nincs semmi remény, minden fény kihalt! Az Ur megfélekedezett az Ő szenvedő néperől!"...

S ime egyszer csak, a várostól már távol, Péter léptei tétovák lettek, tekintete messzenézőben figyelővé vált, majd hirtelen megállott. Könnytől barázdált, elgyötört arcán a csodálkozó döbbenet és a valakit felismerő fény villant át. Tagranyilt szemei a Mestert látták jönni feléje, vele szemben a poros uton.

Krisztus arca végtelen szomorú, szeme a bánat felhőjétől takart, köntöse tépett és véres volt. S ekkor elhangzott a térdre hullott Péter remegő ajkáról a világ minden kereszténye előtt ismertté vált kérdés: "quo vadis, Domine?" Hová mégy, Uram? A Megváltó csendes szomorúsággal felelt: "Te elhagytad a reád bízott népemet. En most elmegyek helyetted Rómába, és ismét megfeszítetem magam, hogy a népemet megválthassam." S ezzel Jézus eltűnt Péter szemei előtt.

Az apostolt kíséző fiatal fiu csodálkozva figyelte a történeteket. Nem értette, miért kérdez Péter, s megdöbbenve látta, hogy csendesen feláll, és megindul vissza Róma felé. A fiu nem látta és nem hallotta Jézust, nem tudhatta, hogy Péterben a hit győzött a kétség és meghátrálás felett.

S ekkor Péter valóban visszament Rómába, ahol azután maga is vértanu halált halt, de az Urá által reábizott feladatot szive utolsó dobbanásáig teljesítette. Amikor megtudta, hogy ő is keresztthalál által kell meghaljon, megköszönte, hogy ugyanugy halhat meg, mint Mestere. A gunyos hóhérok ekkor megtagadták tőle a keresztre feszítésnek Krisztus ellen alkalmazott formáját, és Pétert fejjel lefelé feszítették meg.

S mégis mi történt? Péter megújult hite és hűsége a Megváltó iránt és az érzések legnagyobbika - a szeretet- végül is győzedelmeskedett minden vész felett, s amíg a hatalmon volt gyilkos hóhéroknak csupán a rossz emléke maradt vissza, addig a Krisztust követő keresztényenség fája kiterébélyesedett az egész világra. Hittel mondhatjuk, hogy a kereszténység örökéletűvé lett! Az Ur megpróbálhatja a Benne bizókat, de el nem hagyja! Ugy van, amint mondotta: "Veletek maradok a világ végezetéig!"

Mi magyarok, Isten kifürkészhetetlen, de bizonyos igazságos akaratából, a megpróbáltatások fájdalmas kálváriáját járjuk. A Csendőrség, a mi Testületünk, magyar volt minden ízében s így a szenvedésekből, megpróbáltatásokból nekünk is bőven méretett. A súly alatt összeroskadtunk,

és csak alig-alig vonszoljuk magunkat. Néhányunknak azonban -valljuk be őszintén, hogy talán érdemtelenül- az a csodálatos kegy jutott osztályrészül, hogy nemcsak életünk maradt meg és testünk sem töretett össze a hóhérok kinzásai nyomán, hanem sokkal inkább a nyugodt, szabad és biztonságos életet élhettük mindmáig. Ha voltak is olykor anyagi gondjaink, a kezdetet leszámítva az inkább csak a még többet szerezni, a még többet kaparni akarásból fakadt, sem mint az igazi, fojtó és dohos nyomorból. S ha valaki közülünk, a szerencsések közül, a saját sorsa feletti panaszunk akart olykor hangot adni, bizonytalannal elhallgatott, ha őszinte belátással azokra a testvéreinkre gondolt, akik valóban szenvednek, akiknek valóban oka és joga van arra, hogy panaszra és nehéz beszédre seregeljenek az Ur színe elébe.

A multat - a dicsőt és sötétet egyaránt- ismerjük, és ha akarunk, úgy tanulhatunk belőle. A jelent éljük és mindegyikünk cselekszi azt a maga helyes vagy helytelen, igaz vagy vétkes módján. Magatartásunkkal és cselekedeteinkkel építjük vagy romboljuk a magyar jövőt. A jövőt egyikünk sem ismeri, azt ember előre nem láthatja. De mindegyikünk ismerheti a helyes irányt és becsülettel cselekedhet a jobb magyar jövőendő érdekében! És itt merül fel ismét a nagy kérdés, hogy van-e bennünk erre elég erő és van-e a lelkünkben igazi, áldozni képes hűség? Quo vadis, Bajtársam? Quo vadis, én magyar Testvérem?...

Krisztus Urunk által a súlyos felelősség elől riadtan meghátráló Péternek adott válasz ma is érvényes, és az a válasz nekünk is szól! Ha mi is elhagyjuk a reánk bízott feladatot, ha a küzdelem és felelősség elől mi is megrettenve, gyáván avagy a tunya és önző kényelem járma alá kerülve menekülni igyekszünk, bizony akkor elítélendő életet élünk. Elmulasztjuk egyik legszembetűnőbb feladatunk teljesítését: Testületünk becsületének és létének megvédését, Hazánk és Bajtánk hűséges s ha kell, hősiességét! Senkinek nincsen joga a régi világ bűneinek és hibáinak felújítását követelni, hanem sokkal inkább kötelességünk egy új, tisztultabb életért dolgozni. A régi világ romokban hever, s a megújult jobb és szebb világ felépítésében segédkezni mindannyiunknak feltétlenül szükséges.

Bajtársaim! Az általunk járandó ut és követendő irány ki van jelölve, az elérendő cél meghatározva. Bizonyos, hogy nincs a hűséges Bajtársak között egy sem olyan, aki ne tudná jól mindezeket. A tétovázásra nincsen ok, mert a biztos irányt megadó hang mindenkor megszólal bennünk, ha magunkba befelé fordulva, a magunkbaszállás szent csendjében bennsőkre figyelünk. S ekkor éghet körülöttünk Róma, csapkodhatnak ielénk a lángok, töltheti be a vérszagtól és jajtól terhes levegőt bármilyen rémitő hang vagy hóhéri fenyegetés, mi mindenkor biztos léptekkel haladunk tovább a jó magyarok sokszor rögzös, de egyedül helyes és igaz útján!

SZOMBATHY LAJOS szkv.zls.

oooOooo

A FELELET.

W. Praesent után németből.

Milliók imádsága hat fel hozzád.
Imádnak - gépeket,
gőzsistergést, s szikra villanását,
lendülő kereket és zörgő láncot,
gigászi betonfalakat.
Festett vásznat, kecses kőtornyokat,
akkordot, ritmust, aranymetszetet,
ezer gramm agyvelőt imádnak.
Az izmok dacos szövetét,
csillagokat és véredényeket,
kerengő vérük, vagy a sirok halmát,
villanó kardot és aranyhegyet.
A véletlent. Tervek ravasz szövését,
tovasuhant szót, örületet, törvényt,
magukalkotta rendszert - és a semmit.
Mind felvetődik alacsony egükre,
s hangzik körül a földön az imádság:
ravasz susogás, sikoltozó átok,

felhördülő vágy, tompa megadás,
 pogány követelés,-
 harsog, nyöszörög... elhal - sötét éjben.

S nem hallja senki, rajtad kívül,
 akit senki nem ismer.
 S Te Isten, Te látod a földgolyót, mint vergődő szívet.
 Vak káromlások karában hallod
 a könyörgést is. A segélykiáltást,
 az elveszettek felédsikoltását.
 A kinzó kérdést:
 "Hol az igazság, az élet, az ut?"

És Te felelsz.
 Irgalmas és Felérhetetlen,
 akit nem látnak, nem ismernek.
 Feleletül ajándékul adod
 önmagadat.- Az éjben valahol
 szegény jászolban, szűk istálló mélyén
 fekszik egy gyermek.

T.E.

oooOooo

KOEXISTENCIA.

Mint próbacsendőr tiszt a szombathelyi csendőr kerületi parancsnoksághoz nyertem ideiglenesen beosztást. Szombathelyen az állomásparancsnokság - bizonyára sok Bajtárs által jól ismert- Bagolyvár emeletén utalt ki számomra egy szobácskát, ahol már több honvéd egyén is lakott az enyémhez hasonló szobákban. A közeli honvéd laktanya tiszt étkezdéjében étkeztem.

Az első este megismerkedtem az étkezdében, egyik bagolyvári Bajtársammal, egy jólelkű tábori esperessel. Már haza készültem, amikor ő a bucsuzásnál ezt kérdezte tőlem: "Hogyan fogsz bejutni a lakásodra?" Folytatólagosan megmagyarázta kérdésének okát is, mondván, hogy éjszaka két hatalmas kutya őrzi a parkot, a parkot és a váracsákt, ahova kellő előkészület nélkül emberfia be nem léphet. Tanácsolta, szedjek össze az étkezdében kenyérdarabokat, csontot stb., hogy azokkal a vár őreinek belépési engedélyt megszerezsem. Megfogadtam tanácsát, és hatalmas papircsokkával indultam el, tele az asztalról összegyűjtött csemegékkel.

Ahogy a nagykapu melletti kiskapu kulcsát óvatosan a zárba dugtam, az alig hallható zörrenésre két hatalmas, borjunagyságu, fehér eb rohant a kapunak és a kiskapu rácsára támaszkodva szórnyú ugatással, fogaik csattogtatásával jelezték, hogy hivatásuk magaslatán állanak. A jó tanácshoz hiven egymásután dobtam szájukba az izletes falatokat, de azok még el se érhettek rendeltetési helyükre, amikor még fokozottabb dühvel mutatták engesztelhetetlenségüket. Talán azért is, hogy bátor voltam megvesztegetéssel eltántorítani azokat kötelességük hű teljesítésétől. A zacskó tartalma végül elfogyott anélkül, hogy bennük irántam a legkisebb megértés vagy engedékenység ébredt volna.

Méltatlankodtam ugyan, de nem várhattam meg, amíg talán az éjjéli vagy a reggeli órákban hazatérő Bajtárs taktikáját elleshetem. Határoztam tehát és akként cselekedtem. Kirántottam a kardomat, ugyanabban a pillanatban berugtam a kiskaput, és vagdaltam kegyetlenül, mind a két ellenfelemet, ahol csak értem, mire azok meghatráltak és éles vonításokkal menekültek a konyhakert irányába, szabad utat engedve a hazatérésre. Másnap ugyanezt a taktikát akartam alkalmazni, de már arra nem került sor, mert amint előző napi ismerőseim megpillantottak, nyomban hátat fordítottak és eszeveszetten menekültek.

Ez a kis élmény hasonlatként jutott eszemben a panamai incidens harmadik napján, amikor lakóhelyem legnagyobb napilapját a kezembe vettem. A vezércikk öles betűkkel hirdette, hogy az U.S.A. külügyi államtitkára és Panama elnöke egybehangzóan máris megállapították, hogy a véres összetűzést a "castro-communizmus" agitátorai szították és ezek nagyrésze már lakat alatt is van. A lap közepén egy igen jól sikerült fényképen látható, amint a "koexistencia világ bajnoka", Kruscsov, boldogan ölelgeti szerelmését, Fidel Castrot, a moszkvai repülőtéren történt szívélyes fogadás alkalmával. Tudjuk jól, hogy a kishamis Fidelke nagyon

szeret ölelgetőzni, nappal a moszkvai, éjjel a pekíngi leányzóval/.

A lap második oldalán pedig azt olvastam, hogy az U.S.A. parlamentje ugyanakkor megszavazta a nagy buszszállítást a Szovjet számára, amely - bár még csak nyelegetni kezdi a nagylelkű államok bőséges kenyérét- fogait vicsofgatva "eltemetással, a térképről való leradirozással" fenyegeti az U.S.A.-t és a földkerékség minden népét kenyéradója ellen uszítja. Aztán azt is olvastam ebben a lapban, hogy Anglia kormányja hosszu lejáratu kölcsönnel akar segíteni a szabad világ ellenségének, a Szovjet mezőgazdaságának fellendítésén. Egyszóval: etetik az ebeket, az ebek nyelik a csemeget, és tovább támadják, felfalással fenyegetik a jóhiszemű mecenast!

Vajjon mikor repül ki a kard a hüvelyéből?

A szajoli hidőr.

oooOooo

A TANYATÓL AZ ORSIG.

/folytatás/

Kocsink a tanyánk udvarába fordult és ott a két-három játzó gyermekén kívül csak Borzó-nénémet talaltuk a mosóteknő mellett. Megpillantásunkkor az "Oh, Uram Isten"-t oly hangosan találta elsóhajtani, hogy a tanya népe összefutott és bámulták, csodálták a ruhánkat, csizmánkat. Kocsiról szállva Apám hozzám fordult:

- No fiam, meg vagy elégedve?-
- Ennél jobban már nem lehetnék.-

-Ez volt az első jutalom, aztán majd a másik is jön sorjába.-

A következő jutalom után nem kíváncsiskodtam, mert nagyon vártam az ünnepnapokat sarkantyus csizmám viselésére.

+

Elmult az aratás, a cséplés s olykor-olykor már ökönyál uszkált a levegőben, amikor az egyik szombat estén apám közölte:

-Amint ígértem, ugy cselekszem. Holnap Terézsnénéhez megyünk látogatóba, és addig maradhat sz náluk, ameddig akarsz.-

Igen meglepett ez, és megerősítés végett kíváncsian néztem anyámra. Ő elnevette magát és bizonyította:

-Jól hallottad. Látod, még fehérneműt is csomagolok neked, mert annyira szereted a nagynénédet, hogy talán vissza sem kívánczol?-

-Dehogy nem!- siettem a válaszal, s hogy szeretetemről és ragaszkodásomról meggyőzzem szüleimet, felváltva öleltem, csókoltam mindkettőjüket. Közben apam szigoru arccal oktatott, hogy a nagynénémnél miként viselkedjek. Oktatása közben majd el szóltam magam, mert eszembe ötlött, hogy az iskolában a tanítás pár nap mulva megkezdődik, s így ha akarnék, sem maradhatok sokáig a nagynénéméknél.

Terézsnénéék már a kapuban vártak, s ugy fogadtak bennünket, mintha győztes csatából tértünk volna vissza. Nézegették ruhámat és a csengő-pengő sarkantyus csizmámat. Végül a 13 éves Arpi és a 11 éves Géza öccse váratlanul karon ragadtak és ugy vittek be a szobába, hogy lábaim csak itt-ott érték a földet. Ott pedig még körül sem néztem, máris érdekesnél érdekesebb játékokkal halmoztak el. Volt ott kocka, dominó, kártya, sakk, s talán még füstölő vaskarika is... Sietve kérdeztek, hogy melyikkel akarok játszani? A nehéz választástól nagynénémm mentett meg, kijelentette, hogy szentmise előtt nincs játék!

A templomból hazafelé menet Géza örömszerzésnek szánya adta tudtomra, hogy otthon először a Morzsa két szép kölykét mutatja meg, mert olyanokat én még nem láttam.

Az ebéd utolsó falatját alig nyeltük le, Géza intett, hogy menjünk. Morzsa gyanakodva fogadott, de Arpi csitította, mig végül is morogva megtért a közelében. Amikor megláttam a két kis kutyát, elnevettem magam, mert azokon ugyan nem sok szépség volt, törpe orruk kivetkőztette azokat a tanyai konondor-kutyák szépségéből. Aztán Arpi kártyát hozott, és nagy igyekezettel tanítottak azzal egyik játékra.

A nap ezüstös sugarai már őriássá formáltak az emberi árnyékot, amikor a komoly kártyacsata hevében apám észrevétlenül jelent meg mögöttem. Gyors mozdulattal kártyáim közül kiemelte a tökfilkót, s azzal ütött a lehívott lapokra és megjegyezte:

-Látod, így kell játszani! De majd beletanulsz, csak folytasd! Jó, ha az ember ezt is tudja.-

./.

Közben már az egész család mögöttünk állt s a nagynéném nyugtatta anyámat:

-Látod, jól érzi magát. Hát még holnap a cirkuszban?-

Csak ekkor ébredtem tudatára annak, hogy ott maradhatok.

-Hát csak folytassátok!- bucsuzott apám, s kocsira ült.

Anyám pedig a lelkemre kötötte, hogy nem akar rólam rossz hírt hallani. Ha pedig haza akarok menni, bizalommal mondjam meg azt Te-reznénémnek, és ő is elbucsuza a kocsira ült.

Ugy éreztem a szívem meghasad, amikor apám a lovak közé vá-gott. Ha nem szégyeltem, bizony a kocsi után futok. Szípigva haladtam nagynéném mellett, aki vigasztalásomra pazarolta minden szeretetét. Sóg-or bátyám pedig hirtelen elélem állt, és tréfásan homlokára ütve tere-lte figyelmemet a szavaira:

-Nézd már, nézd! Majd el felejtettem! Gyere csak!- s már húzott is a szobába.

Erdéklődve lestem minden mozdulatát, miközben az almárium fiókjában kotorászott. Egyszer csak felkiáltott:

-Itt van ni!- S egy szép csontnyelű bicskát nyomott a mar-komba. Ez aztán messze úzte könnyeimet, és gyönyörködve nézegettem a kedves ajándékot, melyet Arpi és Géza is csinosnak talált. A gyönyörtől még be sem teltem, amikor nagynéném felmutatott egy kis csokor-nyakkendőt, és kérdezte:

-Hát ez ugyan kié?- Erre már nevetnem kellett, s igen saj-náltam, hogy gyermekem érzélgősséggel szeretetüket megzavartam. Hogy a csorbát kiközöröljem, ajánlottam, hogy folytassuk a kártyázást. Ez mindenki kedvét helyre zökkentette. Sógor bátyám utánunk szólt:

-Siessetek nyérni, mert mindjárt megyünk a cirkuszba.-

A cirkuszt mesébe illőnek találtam. Bámultam a lovakat, melyek füttyszóra különböző mozdulatokat hajtottak végre. Ugyesek vol-tak a majmok, de megborzadtam, amikor az emberek a magasságban átrepül-tek egyik hintáról a másikra.

A következő reggeli ébredéskor a nap sugarai már erősen tüzelték az ablakot. Nagynéném állt mellettem, mintha az álmodat leste volna. Mindjárt megtudtam tőle, hogy sógorbátyám dolgozni ment, Arpi és Géza lekvárt főz.

-Es én?- kérdeztem kíváncsian. Mosolyogva legyintett:

-Neked lesz a legtöbb dolgod. Segítesz nekem. Ébéd után pedig készülünk, mert János bátyádék jönnek látogatóba.-

Az új környezet úgy lekötötte a figyelmemet, hogy haza nem is gondoltam.

S ebéd után alig mélyedtünk el a sakkozásba, máris ott volt János bátyám, akit tréfái miatt szerettem. Elámitott mindhármankat a zsebkendőből csavart nyul fűrge ugrásával, aztán az ujjal közé tekert spárpa szemfényvesztő kibontásával, és még sok hasonló mutatvánnyal emel-te tekintélyét előttünk. Sajnáltuk távozását, pedig már esteledett.

Nagynéném kérdezte tőlem, hogy fáradt vagyok-e, mert a szín-házban a szép Bánk-Bánt játszák, s szeretné, ha megnéznénk. Nagyot ug-rottam erre, hogy meggyőzzem arról, fáradt nem vagyok.

A színelőadás felejthetetlen emléket hagyott a szívemben, s álmodban sok jelenete megismétlődött.

Ugy gondoltam, hogy nagynéném a tervekből kifogyott, s ez-zel a vizitem be is fejeződik. De alig ébredtem egy másik reggelre, nagy örömmel sorolta a napi programot. Piaci bevásárlás, ismerősök lá-togatása, a temetőben családi sírokra virág-csokrok helyezése, s aztán még néhány más egyéb, s annyi, hogy még magam is sokallottam. Igazam lett, mert a tervezettek közül még harmadnapra is maradt. De amint fo-gyott a régi program, úgy nőtt napról-napra az új, míg aztán egy napon azzal ébresztett, hogy rövidesen érkeznek a szüleim.

Szüleim fogadására nagy igyekezettel készültem, de éppen csak, hogy felöltözöktem, nyílt a nagykapu, és fogatunk fordult be azon.

A boldog viszontlátás pillanataiban szüleim arcán keres-tem az elmúlt hét változását, de még pillantásuk is a régi volt. Meg-nyugodtam és kérdéseikre vígan válaszoltam:

-Minden nap újat, szépet, érdekeset láttam, azt sem tudom, melyikkel kezdjem.-

Anyám elmosolyodott, míg apám komoly hangja leintett:

-Várjál csak!- és sógor bátyamtól kérdezte: -Is hát...hogyan viselkedik? - Abban biztam, hogy nyomban azt feleli: Hát abban hiba nincs! S elállt a lélegzetem, amikor a kérdésre tekintetét a földre szegezte és fejcsóválgatva töprengett. Hirtelen szörnyű harag gyult bennem ellene, s a keserűség kezdett fojtogatni, amikor apámra nézett, és a legtermészetesebb hangon válaszolta:

-Hát a viselkedése úgy-ahogy, de nem szereti a turossalacsintát. Ez volt a legkedvesebbeledelem./ A tréfán mindketten jóízűt nevettek és velük együtt Arpiék is.

Ebéd után sietve álltunk fel az asztaltól, mert az utóbbi pinka játékunk mindhármónkat izgatótt. Anyám, mintha erre várt volna, utánam szólt:

-Gondolom, elég volt a vendégeskedésből, s jössz velünk haza? - Eppen most...gondoltam, és széjjel néztem, várva, hogy valaki a védelmemre kell. Végre sógor bátyám szólalt meg:

-Hogy menne még haza? Hiszen nem látta még a muzeumot, de az állatkertet sem.-

Felcsillant a szemem, és már is indultam játszani, de az apám az ajtóból visszaintett:

-Ha akarsz, maradhatsz, de a becsületet fel ne varrd! Bizok benned, de az ördög nem alszik!-

-Vigyázok!- nyugtattam, és bensőmben sóhajtottam: No végre...
A többit... a távozásukig majd eldöntöm.

A pinkai betét, a vonalra dobásért járó büntetés folytán szépen felszaporodott. Csak egy ügyes dobás, s ha a dobott fillérem a kirajzolt kis négyzetbe becsuszik, enyém a sok sárga, kincset jelentő pénzdarab. Ebben az izgatott pillanatokban vett körül bennünket a ház népe, köztük szüleim utra készen.

Apám felszólítására tanácstalanul néztem magam elé. Nagynénem segített ki, és szelíd szavakkal biztatott:

-Legalább egy-két napig maradj még itt, amíg az állatkertet megnézzük! Majd meglátod a zsiráfot, a tigrist, meg ezerféle madarat is.-
Nem tudom melyik vonzott jobban, így bár sajtó szívvel, de bucsút vettem szüleimtől.

Hétfőn délután aztán, az állatkertből utban hazafelé, kérdeztem nagynénémétől:

-Holnap elmegyünk a muzeumba?-

-Holnap?- ismételte meglepetten. Majd, mintha titkot árulna el, a fülembe sugta: -Holnap nem, mert Arpiék megkezdik az iskolát. Majd vasárnap.-

-Arpiék az iskolát?- csodálkoztam hangosan, és én?...kérdéstem még nagyobb csodálkozással.

-Hát nem szeretsz velem lenni?- nézett rám úgy, mintha félne a válaszmól.

-Dehogy nem!- siettem megnyugtatóni, -de nekem is...-

-Ne gondolj te az iskolára. Biztos lehetsz, a szüleid nem hanyagolják el! De szeretném, ha a vasárnapot megvárnád. Ma aztán melletttem unod magad, eljárász Arpiékkel, mert az mindegy, akár itt járász iskolába, akár otthon. De ne szalaszd el a muzeum megnézését, mert ki tudja, mikor lesz arra ilyen alkalmasd.-

Félig-meddig megnyugodtam, de szerettem volna otthon lenni, mert egyszerre nagyon hiányzott Sándor. Már-már csaknem azt kérdeztem, nem-e mehetnék haza?... Közben eszembe jutott szüleim figyelmeztetése: "Csak meg ne und öket!" s ez a visszaemlékezés lecsökkentette hazavágyódásomat.

Arpi és Géza reggeli iskolába készülődése engem is kizavart az ágyból, de nagynénem kérdésére azt válaszoltam: nincs kedvem iskolába menni. Ugy mutatta, hogy döntésemmel meglegedett, mert nem marad egyedül. Amikor azonban az iskola bejáratánál a két diáktól elbucsúztam, csalódottnak éreztem magam. A fiuk nélkül minden pillanatban nehezebb lett az ott tartózkodás. Alig győztem a delet kivárni, amikor a fiuk ebédre jöttek.

Ebéd közben azzal dicsekedtek, hogy az iskolában milyen jól játszóttak, szórakozóttak. Dicsekvésüket kedvező alkalomnak találtam arra, hogy a reggeli tévédesemet simán kijavítsam, s azt mondtam nagynénémnek: szeretnék délután én is iskolába menni. Ugy vettem észre, hogy e kijelentésem meglegedést keltett nála.

BESZÁMOLÓ A CSENDŐR KARACSONYI AKCIÓRÓL.

A magyar csendőr egyik kiváló jellemvonása - a segítőkészség - az 1963. évi karácsonyi akciónkat is eredményessé tette. Igaz ugyan, hogy e célra juttatott hozzájárulások összege az ezt megelőző ilyen akciónkét el nem éri, de megközelíti. Így vált lehetségessé, hogy a legjobban szűkölködőket - családokat, egyeseket -, de a magyar gimnáziumban tanuló csendőr gyermekeket is a Szeretet ünnepén megsegíthettük, illetve megajándékozhattuk. Emlékeztettük őket ezzel arra, hogy a csendőr nagycsalád tehetősebb tagjai a szűkölködők segítségéről meg nem felejtkeznek.

A következő hozzájárulások érkeztek ide be: 1./ P.J. 100.- Ö. Schilling, 2./ T.D. 1 angol font, 3./ K.A. 5 DM., 4./ Hamiltoni csoport 40 USA dollár, 5./ Brasiíliai csoport 3 canadai dollár, 6./ W.S.J. 10.- DM., 7./ U.J. 10 USA dollár-csekk, 8./ New-Brunswicky csoport 234.64 Gulden, 9./ Dr.N.Z. 10.- Sch.Frank, 10./ E.K. 100.- DM., 11./ Montreali csoport 20 canadai dollár-csekk, 12./ Ausztraliai csoport 3ydneypből 10.- austral-font., 13./ Calgary-i csoport 19 canadai dollár-csekk, 14./ Sz. Gy. 5 DM., 15./ A.P. 20 austral-font, 16./ Ausztraliai csoport Adelaideből 6 austral-font, és a Központi segélyalaptól igénybe vettünk 110,41 Guldent. A fentebb részletezett hozzájárulások végösszege itteni pénznyomban 1085.33 Gulden.

E végösszegeből 15 esetben nyújtottunk pénzsegélyt családoknak, és csendőr gyermekeknek 25-72.-Gulden kiszabatban. Összesen 610,38 Guldent. Haznált ruhacsomagot küldtünk haza 4 családnak 312,20 Gulden értékben. Élelmiszer-csomagot juttattunk 5 családnak 147.- Gulden értékben; utalványok portójaként 3.75 Guldent fizettünk ki, míg a postásoknak 12.-Guldent ajándékoztunk. A most ismertetett részletek szerint felhasználtuk tehát az egész begyűlt összeget.

Itt jegyezzük meg, hogy a pénzsegélyekből 50-50 Gulden kiszabatban otthon tartózkodó 4 csendőr család is részesült.

K.J. által Dániából akciónkra ideküldött egy használt női szörme kabáttal egyik testületbeli asszonyt ajándékoztuk meg.

Az ide beérkezett sok-sok köszönő levélből az alábbiakat idézzük:

"Köszönjük a karácsonyi ajándékot. Reméljük eljön az az idő, amikor ezért a nagy és önzetlen segítőkészségért - a magyarság nagy Karácsonyának találkozáján - személyesen is köszönetet mondhatunk otthon.

Addig is igyekszünk magyar becsülettel tanulmányainkat folytatni, tudásunkat gyarapítani, hogy majd kikerülvén az iskola padjaiból az élet kündelmeibe, szellemi fegyvereinkkel harcolhassunk Nemzetünk és Fajtánk érdekeiért". Két osz. gyermek aláírása.

Egy beteg, régebbi idő óta keresetképtelen, családos bajtársunk írja:

"Nagy örömmel és mélyen meghatva vettem a címre küldött 50 DM.-t, mint a MKCSBK karácsonyi ajándékát. Meghatott, mert a szívből jövő adomány szívre is talál. A szeretet szeretetet ébreszt és hálára ösztönöz. Ez a szeretet és háláérzet hatotta át az én szívemet is, amikor a derék csendőr-bajtársak adománya bekapogott hozzám, és elhozta a bajtársak szívből jövő szeretetét, megértését és segítségét nekem, az elesettnek.

Legyen áldott ezért az Ur neve, aki megadta a szeretettől dobogó szívű bajtársaknak ezt a anyagi megsegítés lehetőségét. Az áldozatot hozókra Isten áldását kérem, és meghatott szívem őszinte melegével és hálával mondok nekik köszönetet.

Kérem végül a jó Isten áldását és segítségét az MKCSBK vezetőségére, akik gondos fáradozásukkal szintén részesei ennek az igen jóleső segítségnek."

A 84 éves Sz.A. pótcsendőr bajtársunk így ír:

"Bajorországban 18. éve vagyok, de ilyen karácsonyi meglepetésben, ilyen bőséges ajándékban még nem részesültem. Nem tudok méltó szavakat leírni, hogy azt illően megköszönhessem.

Fogadja bőséges karácsonyi ajándékaért hálás köszönetem, és ha lehetséges volna még nagyobb tiszteletem, szeretetem a nagyrabecsült bajtársi Szövetség és annak minden tagja. Isten tartsa, óvja meg őket bárhol is lennének, és adja meg mindnyájunknak azt a boldogságot, hogy ismét szeretett Hazánkban, a régi hivatásban működhesse nek."

Hazulról S.M. alezredes bajtársunk írj:

"Igaz szeretettel és magyar szívem teljes hálájával köszönöm meg a Karácsony alkalmából nyújtott pénzsegélyt.

Minden napi imámban kérem a Mindenség Urát, hogy tartsa meg egészségben, jó erőben azokat, akik hozzájárulásával immáron ismételten eszközölt megsegítem lehetővé vált. Isten adjon Nekik zavartalan, hosszú életet, soha ne lássanak szükségét, de főként ne szoruljanak segélyezésre."

Szintén hazai levélből, M.L. főtörm. bajtársunkéból:

"Nem tudok szavakat találni a szép és finom ruhadarabokat tartalmazó csomag megköszönésére. Ugy örültünk minden egyes darabjának, mint a gyermek a karácsonyfa alatt talált játékszereknek.

Isten bőségesen jutalmazza meg azon jó embereket, akik a szűkölködőkön segítenek".

A központból történt segélyezésen és ajándékozáson kívül a franciaországi bajtársak közvetlenül segélyeztek 2 ottan települt csendőr családot 255 francia frankkal.

Hamiltoni csoportunk Nyírő József, elhalt nagy írónk, emlékművére 5, a Burg Kastl-i magyar iskola építkezésére 414 és a központi vezetés adminisztrációs kiadásának fedezésére 10 dollárt küldött közvetlenül.

Nyugatauráliai csoportvezetőnk utolsó Pelügyelőnk betegségének gyógykezeltetési költségeire 5 australianfontot küldött.

Végül közöljük, hogy az Ausztriában települt B.J. szkv. bajtársunk folyamatosan és havonta támogatja az előbb nevezett magyar iskolát.

Köszönet illesse mindazokat, kik áldozatkészégükkel a megvalósított ajándékozásokat, illetve segélyezéseket lehetővé tették. A hatalmas Isten óvja minden bajtól Őket, s engedje azt megérniök, hogy mindig csak adhassanak s segélyezésre soha ne szoruljanak!

oooOooo

DICSÉRET KIHIRDETÉSE.

A MKCSBK. Vezetője diszes okiratban a következő Bajtársat megdicsérte: Kiss Karoly őrmestert: "Mint a torontói csendőr csoport kiváló, lelkes és áldozatkész tagja csorbitatlan csendőr szellemben, példaadó hűséggel támogatja vezetőit a csoport hazafias közösségi munkájában, emellett magatartásával egyházi vonalon is becsületet és elismerést szerez a magyar csendőr névnek".

oooOooo

BANDI-LACI.

Kolozsvárott állomásoztam 1940. október elejétől, és egy-kettőre megismerkedtem Lacival. Akkor még százados volt, a csendőrségnél. Mindig jókedvűen beszélgetett, de tudom komoly volt a munkában és a kötelességtudásban.

Szerény és kedves mosolyu feleségét a közvetlensége miatt kedveltük. Két kis gyermekük világos kék szeme örök bizalommal nézett a világba.

Mindig jól éreztük magunkat náluk, s gyakran összejártunk. Amikor Laci őrnagy lett, már ritkán láttuk egymást, mert nekem is túl sokra szaporodott a munkám. Így történt, hogy egy alkalommal véletlenül Bandinak szólítottam, és a helyesbítés után egyre Bandi-Lacinak hívtam.

Ezen jóízűen nevettünk, viszont az események úgy rohantak és annyira fájóra fordultak, hogy egyszer csak, már 1945. őszén a nehéz emlékü Pocking táborban találkoztunk.

Igen örültünk egymásnak. Ők U.S.A.-ba őhajtottak kivándorolni, magam csak körülnézés céljából voltam ott, hiszen a német föld fogvatartott, már a francia fogságba jutott hadapriskolás fiam sorsa miatt is.

Elváltunk... Súlyos évek tuntek tova úgy, hogy egyszer a jó Bandi-Laci vezetékneve kiesett az emlékezetemből. Pedig egyszer, úgy 6 éve, nagyon is ki akartam azt mondani és éppen a B.L. szerkesztője elölt. Ujságban olvashattam ugyanis, hogy Laci az U.S.A.-ban közbiztonsággal kapcsolatos munkát irt, a mi jövőnk hasznosítása céljából...

És most, a januári Bajtársi Levél szívfájdító helyén olvasom: "Domonkos László őrgy. bajtársunk U.S.A.-ban elhunyt"...

Nagy-nagy szomorúság vesz rajtam erőt, és két évtized távlatából magam előtt látom a még teljes és gondtalan családot. Hallom a hangjukat úgy, hogy a ki nem mondott szavuk is meleg melódiába olvad mellettem.

Azután a gondolatom hangot ölt:

"Kedves Bandi-Laci! Te már látod a fenti fényességeket és a földi élet folytatását! Szeretettel bucsuzom és kérem Istent, hogy feleséged és gyermekeid töretlenül vigyék tovább a Te mindig szorgalmas életedet. Régi Bandi-Laci! Isten kegyelme legyen mindig velünk!"

Igaz ragaszkodással és szeretettel:

v. Borcsiczky Imre.

oooOooo

BAJTÁRSÁK FIGYELM!

Cimünk megváltozott: Ornsteinsingel 25. UTRECHT, Holland

oooOooo

KÖZLEMENYEK, SZERKESZTOI ÜZENETEK.

A vezércikket a nyugat-australiai csoportvezetőnk 7. sz. Körleveléből vettük, melyet az ezévi csendőrnapi nyilvános emlékezés helyett adott ki a csoportjához tartozóknak. Amint külön levelében írta ide: "Ez esztendőben nem tartottunk csendőrnapi összejövetelt. Az emberi kicsinyes gyarlóságokon kívül ennek fő oka, hogy akik összejöhettek volna, azok vonakodtak, akik pedig szerettek volna összejönni, azok nem tudtak összejönni." Az említett körlevelében még az alábbiak is foglaltatnak: "Az ezévi Csendőrnapi kapcsán, február 16-án, vasárnap úgy a r. kath. szentmisén, mint a protestáns istentiszteleten a lelkészek Perthben megemlékeznek a magyar csendőrségről. Kérem a Bajtársakat, hogy vallásfelekezetük szerint jelenjenek meg a templomokban, lehetőleg teljes számban." Körülményeink folytán ez évben külön csendőrnapi összejövetelt külsőlegesen nem tartunk. Az összejövetel helyett lélekben és kegyelettel emlékezzünk a számunkra oly fontos napról. Az én megemlékezésém és bizonyoságtételem a körlevelében irtak tartalmazzák."

"Itt tolmácsolom v. Király Gyula ezredes urnak, a MKOSBK. vezetőjének, továbbá Mátéffy István ezredes, v. Karsay Jenő alezredes és Antalffy Pál őrnagy urnak minden itteni Bajtárs részére a hozzám intézett leveleikben kifejezett, szívből jövő jókívánatait. Adja Isten, hogy e bajtársi jókívánatok mind teljesebb mértékben beteljesüljenek."

"Örömmel vettünk részt v. Oláh-Sajti Lajos bajtársunk és felesége leányának, Valériának, január 25-én, Perthben megtartott eljegyzésén. Oszintén kívánjuk, hogy a szülők is teljes mértékben osztozhassanak leányuk beteljesülő boldogságában". Csatlakozunk a jókívánatokhoz! /Szerk./

"Sajnálattal kell jelentenem, hogy ez esztendőben kevesebb adomány gyűlt össze a bajtársaktól, mint ezelőtt. Remélem, hogy azért valahogyan mégis csak áthidaljuk majd a nehézségeket. Bármilyen kis segítség mindenkor igen jól jön és hálás köszönettel ismerjük el annak vételét. Ne feledjük Bajtársaim: Isten szereti és megáldja a jókedvű adakozót! Ad neki helyet te talán ezerannyit is!"

A Felelet 3. költeményt a Nyugatnémetországban működő magyar iratmisszió "Pásztorokkal vagyok utban" c. kiadványából vettük.

New-Brunswicki csoportvezetőnkkel közöljük, hogy az általa keresett egyik bajtárs, F. I. címe: 92 Albert Rd. Strathfield. N.S.W. Australia. Ő tudja a másik keresett bajtárs címét is. Ertesített arról is, hogy közvetlenül írni fog Bajtársunknak, vele címét rep. postával közöltük is.

Keressük Jármy Zoltán fhdgy., Szamosfalvy László őrm. és Imre Sándor bajtársainkat. Címeik idevaló közlését kérjük, hogy velük közvetlen kapcsolatot létesíthessünk.

Port-Colbornei csoportvezetőnk sürgős értesítését kérjük, hogy a januári levelében feladottnak jelzett pénzküldemény reklamálására tett-e már és milyen intézkedést?

Ezuton is köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a BI-re. segélyalapra.

A torontói csoportnak megköszönöm pénzküldeményét, melyet betegsémem gyógykezeltetési költségeinek pótlására küldött. A február 14-én elszenvedett, de feltétlen szükségessé vált műtét kapcsán igen nagy hasznát vettem annak. Isten jutalmazza ezen áldozatkésztséget! /Szerk./

A Magyar Cserkész Szövetség 39. sz. sajtótájékoztatója szerint, 1963. december 27. és 29. közt tartották a 4. északamerikai cserkésztszisti konferenciát Buffalóban. A konferencia témája a cserkészzet pedagógiája volt. Az összegyűlt cserkésztszistek 40 főnyi csoportja nagy érdeklődéssel hallgatta az előadásokat, melyeknek célja a vezetők továbbképzése is volt.

Az előadók közt elsőnek kell említenünk Dr. Batori József piarista rendfőnököt, a Magyar Cserkész Szövetség tszistületbeli elnökét, aki a régi cserkészvezetők szemüvegén át nézve vázolta a tszistika előtt az emigrációs cserkészzet feladatait. Batori atyát, a magyar vizicserkészzet alapítóját, meg nem szűnő tszistettel és mindenkor csodáló szeretettel látják maguk között a cserkészek.

A cserkészszkoru leány lelki fejlődéséről Dietrich Dénesné lánycserkésztszist tartott tömör lélektani előadást. Kővári Lajos cserkészszcsapattszist a cserkészsztábor pedagógiájáról beszélt egyedülálló hozzáértéssel. Meggyesi Mihályné, cserkészszédesanya és Lehotay Attila, cserkészszédesapa szóltak arról, hogy "mit vár a cserkészszülő a cserkészszvezetőtől". Szombaton délután és vasárnap délelőtt hosszan tárgyalták a konferencia résztvevői Dr. Adám János és Bodnár Gábor ügyvezető elnök vezetésével a jellemnevelési szempontokat az új magyar próbarendszer alapján.

A konferenciát Dr. Adám Jánosnak "Örsvezetői továbbképzés a csapatban" előadása fejezte be. A két évenként ismétlődő cserkésztszisti konferenciák, azoknak témaköre és a résztvevők érdeklődő figyelme bizonyítja arra, hogy a cserkésztszistek milyen lelkiismeretesen végzik munkájukat és mennyire ismerik azt a felelősséget, amelyet a magyar ifjuság nevelése terén magukra vállaltak. A konferencia alatt több ízben emlékeztek meg az előadók Sik Sándorról, a magyar cserkészszet szellemi atyjáról, aki a közelmúltban hunyt el".

Csendőrnapi összefoglalót csak a következő B.L.-ben közölhetünk, mert az erre vonatkozó tudósítások több csoportunktól hiányoznak még. Kérjük azok mielőbbi beküldését.

Kegyelemteljes és áldásokban gazdag Húsvétot kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak! A Mindenható mielőbb szabadítsa meg Népünket a gonosztól, hogy aztán velük együtt otthon, együttesen örülhessünk a Feltámadás ünnepén.

Nyomós ok! Egy pártgyűlésen Hruscsov a személyi kultuszt ósárolja. Szidta Sztálint, mint a bokroft. Egyszer csak egy papírszeletet továbbítottanak a kezébe. Hruscsov olvassa: "Miért nem nyitottad ki Sztálin idejében a szádát? - Egy elvtárs." - "Ki írta ezt?" - kiált fel Hruscsov. Mélységes csend. - "Na, látjátok" vigyorog Nikita, "hasznló okból hallgattam én is akkor!" Ép.

oooOooo

H A N D S C H R Í F T - K E Z Í R A T. ADRESS-CIM: B. L. Szerkesztősége
UTRECHT, Ornsteinsingel 25. Nederland. Europe

Drukwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. Dr. B. R E K T O R
Msr. P.O. Box 784.
Herrn. Presidio of Monterey, Calif.

U.S.A.

